

200700015/1.

Datum uitspraak: 16 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/10967 en 05/10969 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van
1 december 2006 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 14 februari 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 1 december 2006, verzonden op 4 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 11 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

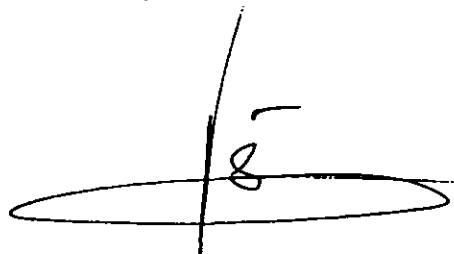
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 mei 2007

13-473.

Verzonden: **16 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/10967 en 05/10969

Uitspraak in de geschillen tussen:

geboren op

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
V-nummers
eisers,
gemachtigde: mr. B.G. Schonebeek, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. C. Georgescu, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 21 september 2000 hebben eisers aanvragen om toelating als vluchteling ingediend. Deze aanvragen zijn bij afzonderlijke beschikkingen van 1 maart 2001 (verzonden 26 maart 2001) afgewezen. Bij dezelfde beschikkingen zijn eisers in het bezit gesteld van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf. Het door eisers op 10 april 2001 ingediende bezwaar is bij afzonderlijke beschikkingen van 13 augustus 2001 niet-ontvankelijk verklaard vanwege het onthreken van een rechtens relevant belang.

1.2. Op 4 juli 2003 hebben eisers aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij afzonderlijke beschikkingen van 14 februari 2005 afwijzend op de aanvragen beslist.

1.3. Bij beroepschriften van 10 maart 2005 hebben eisers tegen de hiervoor genoemde beschikkingen beroep ingesteld.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers toegezonden en hen in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Zaaknummers: Awb 05/10967 en 05/10969

blad 2

1.5. De beroepen zijn behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 14 november 2006. De heer [] is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Mevrouw Heydari is verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eisers komen uit [] in het noorden van Afghanistan. Zij behoren tot de Hazara bevolkingsgroep en zijn Shi'itisch. Eisers zijn uit Afghanistan gevlucht omdat de broer van de heer [] stamhoofd van de Shi'ieten in [], door de Taliban was doodgeschoten en eisers vreesden ook door de Taliban te zullen worden vermoord. Bij beschikking van 1 maart 2001 heeft verweerder de aanvragen van eisers om toelating als vluchteling niet ingewilligd en hen met ingang van 21 september 2000 voorwaardelijke vergunningen tot verblijf verleend. Deze voorwaardelijke vergunningen zijn met de inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001 van rechtswege omgezet in verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d Vw 2000.

2.2. Verweerder heeft de aanvragen van eisers om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen, omdat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d Vw 2000 is komen te vervallen. Bij brief van 9 september 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het Kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit te beëindigen. Verweerder heeft daarbij nog verwezen naar uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 4 februari 2003 (JV 2003/110) en 9 november 2004 (200405058/1) waarin is geoordeeld dat de beslissing om het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers met de Afghaanse nationaliteit te beëindigen de rechterlijke toets kan doorstaan. Verweerder heeft voorts gesteld dat er ten tijde van het toekennen van een verblijfsvergunning aan eisers geen andere gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid Vw 2000 bestonden voor het verlenen van een vergunning. Ten slotte heeft verweerder gesteld dat hem –waar het de huidige situatie in Afghanistan betreft– niet is gebleken van gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid Vw 2000 voor het verlenen van een verblijfsvergunning.

2.3. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat verweerder hen ten onrechte niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Allereerst blijkt uit de meer recente ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken dat de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan alleen maar is verslechterd. In alle delen van Afghanistan komt geweld tegen burgers voor waartegen geen bescherming gevonden kan worden. Dit zal voor eisers nog meer een probleem vormen, aangezien zij niet kunnen terugvallen op een persoonlijk netwerk omdat zij geen familie in Afghanistan meer hebben. Verweerder heeft dan ook ten onrechte het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit beëindigd. De vraag of eisers ten tijde van hun eerste asielaanvraag in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c Vw 2000 is nog niet definitief beantwoord, nu het beroep van eisers tegen de beschikking van 1 maart 2001 wegens gebrek aan belang niet-ontvankelijk is verklaard. Aangezien eisers behoren tot een etnische minderheid in het gebied waar zij vandaan komen

Zaaknummer: Awb 05/10967 en 05/10969

blad 3

on aangezien zij zullen worden geassocieerd met de vermoorde broer, tevens stamhoofd van die minderheid, zullen zij bij terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel lopen zij het risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In dit verband hebben eisers ter zitting nog aangevoerd dat dhr. volgens de Afghaanse traditie de eerst aangewezen was om zijn broer op te volgen en te wreken en daarom als verklaard tegenstander van de Taliban zal worden beschouwd. Eisers hebben in dat verband een beroep gedaan op het gestelde in WBV 2004/60 onder punt 4.1: er bestaat reden om bij de beoordeling van aanvragen om een verblijfsvergunning asiel extra aandacht te besteden aan bepaalde groepen die een bepaald risico kunnen lopen bij terugkeer.

Verweerder heeft aangevoerd dat eisers met hun beide zonen, wiens asielaanvragen zijn afgewezen, kunnen terugkeren naar Afghanistan om daar weer een bestaan op te bouwen. Opgemerkt kan daarbij worden dat de beroepen van de beide zonen tegen de afwijzing van hun asielaanvragen inmiddels gegrond zijn verklaard.

Verweerder heeft ten slotte onvoldoende rekening gehouden met het volgende samenstel van factoren: eisers zijn op leeftijd en hebben te maken met een verslechterde gezondheidstoestand, ze behoren tot een etnische minderheid in Afghanistan, de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan is onveranderd slecht en ze verblijven reeds vijf jaar in Nederland.

Beoordeling van de beroepen

2.4. Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

2.5. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 (zoals dit artikel luidde van 1 april 2001 tot 31 augustus 2004) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdelingenwet die direct voortvloeiende uit de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

2.6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.7. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; of

Zaaknummer: Awb 05/10967 en 05/10969

blad 4

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.8. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.9. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eisers persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.10. Met betrekking tot de stelling van eisers dat de vraag of eisers ten tijde van hun eerste asielaanvraag in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c Vw 2000 nog niet definitief is beantwoord, nu het beroep van eisers tegen de beschikking van 1 maart 2001 wegens gebrek aan belang niet-ontvankelijk is verklaard overweegt de rechtbank als volgt. Onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) (uitspraak 18 oktober 2005, 200504737/1) overweegt de rechtbank dat het belang van eisers bij een oordeel over hun aanspraken op een vergunning uit hoofde van de gronden van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c Vw 2000 is herleefd met het voornemen van verweerder tot afwijzing van de aanvragen van eisers tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd omdat de grond voor verlening bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d Vw 2000 is komen te vervallen. De rechtbank merkt voorts op dat eisers in de onderhavige procedure niet hebben betoogd dat zij ten tijde van het nemen van de besluiten van 1 maart 2001 in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c Vw 2000.

2.11. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich ook ex nunc toetsend terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers geen vluchtelingen zijn in de zin van het verdrag. Het relaas van eisers biedt onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst vanwege de in rechtsoverweging 2.8 genoemde gronden vervolgd zullen worden. De rechtbank is uit het meest recente ambtsbericht (van februari 2005) niet anders gebleken dan dat de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan relatief stabiel is. Voorts blijkt uit dat ambtsbericht dat personen met een Hazara afkomst een verhoogd risico op discriminatie en vervolging lopen in het zuiden en westen van Afghanistan. Met betrekking tot de stelling van eisers dat zij zullen worden vervolgd vanwege hun verwantschap met het vermoorde Shi'itische stamhoofd merkt de rechtbank op dat verweerder op dat punt reeds een standpunt heeft ingenomen in zijn beschikking van 1 maart 2001: verweerder heeft daar gesteld dat niet aannemelijk is geworden dat de negatieve aandacht van de Taliban voor de broer van de heer [naam] ook betekent dat eisers wel in de negatieve aandacht van de Taliban staan. Met betrekking tot hetgeen eisers ter zitting nog hebben aangevoerd, namelijk dat zij in de bijzondere negatieve belangstelling staan van de Taliban omdat dhr. [naam] zijn vermoorde broer zou moeten opvolgen en wreken overweegt de rechtbank allereerst dat eisers dit standpunt niet eerder dan op zitting hebben

Zaaknummer: Awb 05/10967 en 05/10969

blad 5

aangevoerd. Voorts is de rechtbank van oordeel dat deze stelling onvoldoende is onderbouwd. Daar komt nog bij dat de rol van de Taliban inmiddels niet meer dezelfde is als ten tijde van het vertrek van eisers uit hun land van herkomst. Hetgeen eisers hebben aangevoerd over het ontbreken van een sociaal-netwerk in hun land van herkomst, over hun leeftijd en gezondheidstoestand en over hun zonen, doet aan het vorenstaande niet af. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

2.12. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eisers gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eisers aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kunnen ontleen. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat haar niet is gebleken dat verweerder ten onrechte geen nader onderzoek heeft laten verrichten naar de gezondheidstoestand van eisers, nu uit de overgelegde medische stukken niet blijkt van enige aanleiding om te veronderstellen dat terugkeer van eisers naar hun land van herkomst zou kunnen leiden tot een medische noodsituatie.

2.13. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eisers niet verlangd kan worden terug te keren. Eisers kunnen derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

2.14. Gezien een vaste lijn in de jurisprudentie van de ABRS, zie onder meer de uitspraak van 8 november 2001, nr. 200104464/1, JV 2002/12, moet de vraag of een asielzoeker op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 voor toelating in aanmerking komt worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Ter zake daarvan komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet voldoet aan de wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Het is de taak van de rechter de beoordeling van de algehele situatie van het land van herkomst door verweerder, die tot stand pleegt te komen in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, daaraan te toetsen, niet om haar eigen oordeel omtrent de algehele – en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van de verweerder te stellen. De rechter dient het desbetreffende oordeel van verweerder in beginsel te respecteren.

2.15. De rechtbank overweegt dat – voor zover eisers met het gestelde in de gronden van hun beroepen menen dat verweerder een categoriaal beschermingsbeleid als bedoeld in artikel 29, aanhef en onder d, Vw 2000 moet (gaan) voeren – verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat daartoe niet behoefde of behoeft te worden overgegaan. Eisers kunnen derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

2.16. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvragen terecht afgewezen. De beroepen zijn dan ook ongegrond.

Zaaknummer: Awb 05/10967 en 05/10969

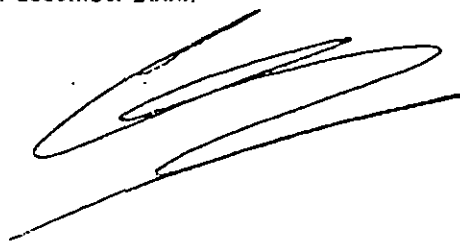
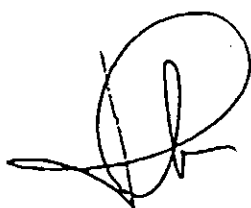
blad 6

2.17. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H. Siebers als griffier op 1 december 2006.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 4 DEC 2006

Oldenhof & Schonebeek

Advocaten

per fax 070 3651380

10 pagina's

Turfsingel 5
9712 KC Groningen
Telefoon (050) 3119090
Fax (050) 3119091

Correspondentie-adres:
Postbus 1504
9701 BM Groningen

mr Helen Oldenhof
mr Ben Schonebeek
Advocaten en Procureurs

Aan de Afdeling Eestuersrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
7668	B 29 DEC 2006
ZAAKNR. 200700015	
AAN:	1/2
BEHANDELD: DO:	PAR:

Groningen, 29 december 2006

APPELSCHRIFT

Betreft:
en echtgenote
IND-nummer: 0009.21.8098
V-nummers:
Awb-nummers: 05/10967 en 05/10969

Gaven eerbiedig te kennen:

en en geboren op resp.
, belden van de Afghaanse nationaliteit, belden wonende te
aan de , in deze zaak woonplaats kiezend te
Groningen aan de Turfsingel 5 (9712 KG), op het kantoor van Oldenhof en
Schonebeek Advocaten waarvan advocaat en procureur mr B.G. Schonebeek
verklaart door appellanten bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om dit hoger
beroep namens hen in te stellen en als hun gevolmachtigde op te treden met
het recht van vervanging.

Bijgaand treft u, gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet
2000, een machtiging hoger beroep in vreemdelingenzaken aan. (productie 1)

Verweerder ten deze is de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en
namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Appellanten hebben op 04 juli 2003 een aanvraag om verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij afzonderlijke
besluiten van 14 februari 2005 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen.

Bij beroepschriften van 10 maart 2005 hebben appellanten tegen de hiervoor
genoemde beschikkingen beroep ingesteld. De beroepen zijn behandeld ter
openbare zitting van de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 14 november 2006.

-2-

Bij uitspraak van 01 december 2006, verzonden op 04 december 2006, heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, onder de nummers Awb 05/10967 en 05/10969, de beroepen ongegrond verklaard. Bijgaand wordt een kopie van deze uitspraak overgelegd. (productie 2)

Appellanten kunnen zich met de uitspraak in de beroepsprocedure niet verenigen en stellen daartegen hoger beroep in.

Appellanten verzoeken als hier herhaald en ingelast te beschouwen al hetgeen namens en door hen in de procedure leidende tot het aangevallen beroep is gesteld.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1

Door te overwegen (rechtsoverweging 2.11) dat uit het meest recente ambtsbericht (van februari 2005) niet anders gebleken is dan dat de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan relatief stabiel is en dat uit dat ambtsbericht voorts blijkt dat personen met een Hazara afkomst een verhoogd risico op discriminatie en vervolging lopen in het zuiden en westen van Afghanistan, is de rechtbank buiten het geschil getreden;

als gevolg hiervan is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen (rechtsoverweging 2.11) dat verweerder zich ook ex nunc toetsend terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellanten geen vluchtelingen zijn in de zin van het verdrag; dat het relaas van appellanten onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst vanwege de in rechtsoverweging 2.8 genoemde gronden vervolgd zullen worden.

Toelichting

De rechtbank verwijst naar het meest recente ambtsbericht (van februari 2005); de rechtbank doelt hier op het ambtsbericht van februari 2006 i.p.v. februari 2005.

Noch door appellanten, noch door verweerder is een beroep gedaan op de inhoud van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van februari 2006. Verweerder en appellanten hebben zich beperkt tot het inroepen van de inhoud van de ambtsberichten van resp. september 1999, mei 2000, augustus 2002, april 2003, november 2003 en juni 2004. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook de inhoud van het ambtsbericht van februari 2006 betrokken in zijn beoordeling van de onderhavige beroepen.

Het ambtsbericht van februari 2006 maakt, in tegenstelling tot het ambtsbericht van juni 2004 en de voorgaande ambtsberichten, geen melding van het lopen van het risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen van personen -zoals appellanten- die van origine uit een gebied komen waar zij tot een etnische minderheid behoren of personen die terugkeren naar een dergelijk gebied. Hiertoe wordt verwezen naar de pagina's 61 (positie minderheden) en 77 (samenvatting) van het ambtsbericht van juni 2004 en de pagina's 64 en 65 (positie minderheden) en de pagina's 80 en 81 (samenvatting) van het ambtsbericht van februari 2006.

-3-

Alleen door buiten het geschil te treden en het ambtsbericht van februari 2006 in zijn beoordeling te betrekken heeft de rechtbank kunnen oordelen dat verweerder zich ook ex nunc toetsend terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellanten geen vluchtelingen zijn in de zin van het verdrag op grond van de omstandigheid dat de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan relatief stabiel is en dat personen met een Hazara afkomst (slechts) een verhoogd risico op discriminatie en vervolging lopen in het zuiden en westen van Afghanistan.

Op grond van de door partijen ingeroepen ambtsberichten van eerdere datum had de rechtbank niet tot dit oordeel kunnen komen aangezien uit die berichten niet blijkt dat de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan relatief stabiel is; dat uit deze berichten blijkt dat personen van Hazara afkomst niet alleen in het zuiden en westen van Afghanistan een verhoogd risico op discriminatie en vervolging lopen, maar ook daarbuiten; dat meer in algemene zin personen die van origine uit een gebied komen waar zij tot een etnische minderheid behoren of personen die terugkeren naar een dergelijk gebied, risico lopen slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen.

Grief 2

Om redenen als vermeld onder grief 1 heeft de rechtbank onder rechtsoverweging 2.12 ten onrechte geoordeeld dat niet aannemelijk is dat appellanten gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat appellanten aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kunnen ontlenen.

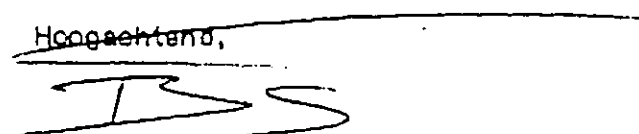
Grief 3

Om redenen als vermeld onder grief 1 heeft de rechtbank onder rechtsoverweging 2.16 ten onrechte geoordeeld dat verweerder de aanvragen terecht heeft afgewezen en dat de beroepen ongegrond zijn.

Redenen waarom :

- appellanten u verzoeken de bestreden uitspraak te vernietigen;
- te bepalen dat verweerder gehouden is nieuwe beschikkingen te slaan met inachtneming van uw overwegingen;
- met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Hooftakend,

mr B.G. Schonebeek, bepaaldelijk gevolmachtigde.

Eventuele griffierechten kunnen ten laste van het rekening-courant van Oldenhof & Schonebeek Advocaten worden gebracht.